

No són els smartphones

Mirem de ser equidistants: cada generació sap fer unes quantes coses millor que la següent i que la precedent. Uns coneixements es perden, d'altres es guanyen. En general, els que vam cursar EGB i BUP tenim competències més elevades que els nostres fills en gramàtica i història. En canvi ells saben més anglès i se'n surten millor amb els dis-

positius electrònics. Aquest fet no implica cap mèrit, ja que cadascú és fill de la seva època.

Una altra cosa és l'origen d'aquestes diferències. He observat que els joves veuen una relació directa entre les faltes d'ortografia i l'ús d'aplicacions com el Whatsapp. No tinc clar, però, que la familiaritat amb els smartphones faci disminuir

les competències gramaticals. El problema no és perdre-les, sinó no haver-les tingut mai.

La diferència principal entre els estudiants d'ara i els de fa trenta o quaranta anys no l'hem de buscar en els mòbils ni en els ordinadors –que fem servir tots–, sinó en la qualitat i la quantitat dels estudis. Avui dia, independentment del grau de motivacions i de competències de cadascú, l'educació és obligatòria fins als setze anys. Aquest canvi, que és clarament una millora social, ha fet elevar el percentatge d'estudiants no vocacionals, i ha tingut conseqüències en el nivell d'exigència. Però potser encara és més important la disminució dels anys de batxillerat.

Fins als anys setanta, quan només una minoria de ciutadans estudiava més enllà de la infantesa, batxillerat i ensenyament secundari eren equivalents. En altres paraules, el batxillerat durava sis anys. Certament, la metodologia era antiquada i es privilegiava la memorització. Llavors les regles gramaticals eren un coneixement més que calia obtenir, i no precisament el més difícil. Amb el BUP, el batxillerat es va reduir a tres anys, tot i que el COU funcionava com el quart.

A partir dels anys noranta, el batxillerat es redueix a dos anys, el primer dels quals actua com a filtre d'alumnes, i el segon com a preparació de la selectivitat. En conseqüència, la preparació dels estudiants universitaris no té res a veure amb la dels seus pares. Pel que fa a vocabulari, les llacunes són grandioses. La causa no són els mòbils, ni les xarxes socials, ni les descàrregues gratuïtes. Els problemes de l'educació tenen l'origen en l'educació mateixa. Si els estudiants arriben menys preparats a la universitat és perquè el batxillerat és una ombra del que va ser. La resta és xerrameca i pa a l'ull. *

El joves que actualment fa la selectivitat tenen un nivell de gramàtica i d'història més baix que els estudiants de fa algunes dècades
EUROPA PRESS

La causa de les llacunes de vocabulari no són els mòbils, ni les xarxes socials, ni les descàrregues gratuïtes. Els problemes de l'educació tenen l'origen en l'educació mateixa

TRUQUEN! ARNAU PUIG

Entabanats

Llull és el convençut d'una sola veritat per entendre aquest complex i meravellós món, però comprèn també que aquesta realitat s'ofereix sota múltiples reflexos humans. En lloc de posar el dubte, com ho va fer Plató per esbrinar-ho, de si la veritat és a dalt o a baix, a la caverna o fora de la caverna –quina és la lluna real: la que és al cel o la que fluctua sobre les aigües del mar?–, Llull reté la resposta i reflexiona sobre quina és la manera amb què procedim a viure les inquietuds. Verifica que tot plegat, a més dels sentiments i de les emocions efectives experi-

mentades en el nostre cos, si els neguits hi són, hi són perquè viatgen, circulen sota l'aparença de paraules. Mots –simples emanacions ventoses corporals del cervell?, com deien els essencialistes– que, potser, no són altra cosa que els equivalents, els anàlegs d'aquelles preteses realitats que semblen, els mots, encobrir. Talment com si estiguéssim immersos en un bosc de dades. Llull entra a sac en tot aquest *intrínquilis* i s'enginya la manera de fer coincidir mots aparentment polivalents amb d'altres que aparentment també només són únics. De tot plegat en vol sortir agermanant

la humanitat a l'emparrat d'uns mateixos valors, vàlids i reconeguts per tots inicialment, encara que l'emplaçament semblés divers, diferent. Situats en àmbits humans contradictoris. Inicis del joc polític?

Però Llull no s'havia adonat que tota sistematització acaba creant valors que a la realitat –quina?– no existeixen. De tot això en diem ara diccionaris, estadístiques, gràfics, ideologies, idearis de partit, que no tenen, com aspirava Llull, cap altra realitat que la seva aparença ventosa. El nostre Fabra defineix *entabonar* així: una olor, fum, vapor, etc., torbar el cap (a algú). *